

Kázání při svěcení ratolestí o Květné neděli

Mons. Petr Piřha

5. dubna L. P. 2020

Pozdrav a pokoj,

milovaní bratři a sestry,

i vám všem, kdo nesdílíte naši víru, ale budete číst toto dnešní kázání.

Dlouhým a letos mimořádně tvrdým postem jsme došli ke Květné neděli. Je to brána do Svatého týdne. O branách se také v liturgických textech dnešního vstupu vícekrát mluví. Kristus, pokorný král, nejel do Jeruzaléma na koni, ale na chudém oslíku. Jásající zástupy mu vyšly vstříc a volaly: *Hosana Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně.* Důvodem k jásotu je Kristovo nedávné vítězství nad smrtí, vzkříšení Lazarovo. Není náhodou, že lidé přicházejí s olivovými ratolestmi. S olivovou větévkou přiletěla kdysi holubice k Noemovi a oznámila mu tak konec potopy. Ti lidé tedy vítají a přijímají Krista jako svého nového krále.

Jsme nyní naprosto všichni prostoupeni jedinou otázkou: „*Jak uniknout zkáze?*“ Zavíráme hranice, brány měst. Máme strach z nejbližší budoucnosti. Ta přijde, ano, už je tu. Nechceme ji přijmout, budeme se zuby nehty bránit. Jeruzalém ji vítá, jde jí vstříc. Kristus jde rovněž do budoucnosti a ví dobře, jak bude vypadat. Ví, že ti, kdo ho vítají, se obratem ruky změni na fanatický dav žádající jeho smrt. Jde tomu vstříc, aby pochybujícím podal důkaz, že je opravdu vítězem nad smrtí.

Podruhé slyšíme o branách v žalmu, který budeme zpívat při průvodu: „*Zdvihněte brány své klenby, zvyšte se prastaré vchody, ať vejde Král slávy!*“ Žalmista se ptá: *Kdo je ten Král slávy?* Odpovídá pak: *Hospodin udatný v boji, Hospodin zástupů.* Kde máme hledat ony klenby a prastaré vchody? V hradbách Jeruzaléma? Ve zdivu našich bran? Sotva. Prastarým vchodem je člověk, přízemní, shrbený pod svými vinami, i kdyby se jakkoli vynášel a vypínal. Pro nás je to jasná výzva, abychom pozvedli své lidství. Jen tak můžeme vyjít vstříc Kristu. Jen tak může on vejít k nám. Protože se k nám vždy bude sklánět, ale nikdy, nikdy se nám nebude klanět. Vyjděme v pokoji. Amen.